

10 jaar

1999 - 2009
jubileumuitgave
juni 2009

*Werk dat bij
jou past.*

stapp

BOREA
KEURMERK

Toen en nu...

'Wij doen het net even anders dan anderen'
**Stapp toen en nu:
oog voor de menselijke maat**

Mensen met een (arbeids)beperking erbij laten horen in de maatschappij en hun het gevoel geven dat ze trots op zichzelf kunnen zijn. Dat is een van de doelstellingen van Stapp anno 2009, maar het was zeker ook het uitgangspunt van de Stichting Pepijn toen de eerste cliënten begin jaren negentig gingen werken buiten de muren van deze instelling.

Mart van de Laar stond in die periode aan de wieg van de voorloper van Stapp. Hij was activiteitenbegeleider op Pepijn en zag dat veel van de bewoners van Pepijn tot veel meer in staat waren, dan tot dan toe werd gedacht. 'De mensen werkten voorheen binnen de dagbesteding van Pepijn en verrichtten deels industriële werkzaamheden zoals het monteren van tafelcontactdozen of het inpakken van lolly's. Het was juist in die tijd dat de directieleden van Pepijn kennisnamen van een proef in Wales waarbij mensen van een vergelijkbaar niveau als onze bewoners met succes gingen werken buiten de instelling. Het versterkte het gevoel van de begeleiders van Pepijn dat wij ook soortgelijke initiatieven moesten ontplooiën. We gingen meer en meer inzetten op de zelfredzaamheid van bewoners en trainden allerlei vaardigheden die nodig waren op weg naar het project begeleid werken.'

Perfekte match

In 1990 ging Pepijn dan ook als een van de eerste instellingen in Nederland op zoek naar vrijwilligersbanen voor haar bewoners. Mart van de Laar: 'Binnen twee maanden waren twaalf bewoners

met verstandelijke beperkingen aan het werk. We hebben net zo lang gezocht totdat we een werkplek vonden die paste bij de vaardigheden van de bewoner. De allereerste cliënt die we plaatsten was Huub. Die startte bij een keukenmontagebedrijf waar hij keukens poetste. Als zoon van een vader met een eigen bouwmaterialenhandel bleek al snel dat deze baan hem op het lijf geschreven was. De perfecte match, zou je kunnen zeggen.'

Succesvol

'In de begintijd werden de bewoners zeer intensief gecoacht', vertelt Mart van de Laar. 'We gingen wkelijks, bij sommigen zelfs dagelijks, op bezoek om hen op weg te helpen.' Dat deze aanpak succesvol genoemd kon worden, bleek al snel toen een jaar later steeds meer vrijwilligers aan de slag gingen. Ook vonden de eerste bewoners van Pepijn - en later ook van Paulus - een betaalde baan.

Bekendheid

Van de Laar: 'Deze manier van werken sloeg aan en kreeg ook bekendheid buiten de instelling. Al snel kwamen dan ook de eerste vragen van buitenaf om mensen met een arbeidsbeperking aan een baan te helpen. In 1998 zorgden nieuwe wetten en subsidie-regelingen voor een verdergaande specialisatie, waardoor de Stichting Pepijn een jaar later besloot om de hele afdeling arbeidsre-integratie zelfstandig te organiseren onder de naam Stapp.'

'Terugkijkend op die jaren zijn er heel wat veranderingen geweest', erkent ook Rosé Welzen, de huidige manager van Stapp. 'Hoewel Stapp formeel pas is opgericht in 1999, zijn we in feite toch al bijna negentien jaar bezig met arbeidsre-integratie.'

Pionieren

In het begin was het vooral pionieren. Rosé Welzen: 'We begonnen met iets heel nieuws, en liepen voorop met wat we deden. In die tijd hadden we vooral cliënten van Pepijn en naderhand ook van Paulus, het huidige Pergamijn. Nu zie je dat we voor een heel diverse groep cliënten werken, van Maastricht tot Weert. Van de 165 mensen die we momenteel begeleiden, komt ongeveer een kwart van Pergamijn. De grootste groep komt van buitenaf en klopt bij ons aan omdat we niet alleen de vereiste kwaliteit leveren, maar vooral ook maatwerk hoog in het vaandel hebben staan.'

Netwerken

Het zijn ook niet langer alleen cliënten met verstandelijke beperkingen, maar ook mensen met lichamelijke beperkingen of een psychiatrische stoornis die Stapp weten te vinden. Rosé Welzen: 'Bij de mogelijkheden en wensen van mensen zoeken wij de best mogelijke baan. Dat doen we door de markt af te tasten en veel te netwerken. Vooral dat laatste is heel belangrijk, want bedrijven

worden overspoeld door re-integratiebedrijven die hun diensten aanbieden. Dus moet je zorgen dat je eruit springt en het net even anders doet dan anderen. Daarom hebben wij gekozen voor de persoonlijke benadering. Wat ons daarbij sterk maakt, is dat wij werken met jobcoaches die een kandidaat begeleiden. In het begin intensief, maar naarmate de kandidaat zich op zijn gemak voelt op zijn werkplek, verdwijnt de jobcoach steeds meer naar de achtergrond. Deze man of vrouw is een adviseur, een mental coach, onderhandelaar en de dagelijkse begeleider voor de kandidaat en de werkgever. En dat allemaal verenigd in één persoon.'

Menselijke maat

Net die één-op-één-benadering maakt dat Stapp oog heeft voor het unieke van ieder individu, stelt Rosé Welzen. 'We hebben oog voor de menselijke maat. Zo was het begin jaren negentig en zo is het nu nog steeds.'

3

2

10 Jaar STAPP

Wat motiveert de medewerkers van STAPP al 10 jaar om mensen met arbeidsbeperkingen te helpen een nieuwe loopbaan op te bouwen? Dat is het succes dat mensen die om welke reden dan ook op een keerpunt in hun maatschappelijke carrière zijn gekomen toch weer verder kunnen. Er weer bij horen, zinvol bezig zijn. De directe persoonlijke begeleiding van mensen met arbeidsbeperkingen en het maken van een goede match tussen vaardigheden en de juiste baan geeft die steun die nodig is om steeds weer door te gaan.

Met hulp van STAPP hebben vele honderden mensen de afgelopen tien jaar, een nieuwe plek in de maatschappij gevonden. Tien jaar lang een betrouwbare en professionele partner in het begeleiden van mensen naar werk. Een stevige positie die de komende jaren nog versterkt gaat worden en in deze tijd hard nodig zal zijn. Betaald of onbetaald werk; de behoefte om mensen te begeleiden naar passend werk zal blijven bestaan en STAPP zal haar rol blijven vervullen.

Wim Visschers, raad van bestuur Pergamijn en Stapp

Kim Bellemakers: nooit gedacht dat ik dit zou bereiken

Zeg HEMA Roermond, en je zegt Kim Bellemakers. De 29-jarige inwonster van Herten is voor veel collega's en vooral ook voor veel klanten hét visitekaartje van de winkel in het Roermondse stadshart. Ondanks haar beperking heeft Kim Bellemakers carrière gemaakt binnen de HEMA. 'Het ging niet meteen allemaal vanzelf, maar mede dankzij de juiste begeleiding ben ik stukje bij beetje gegroeid in mijn werk', zegt de goedlachse blondine.

Ontplooien

Op de afdeling hardwaren van de HEMA - waar Kim de laatste jaren voor 24 uur per week op de loonlijst staat - voelt zij zich als een vis in het water, vertelt ze in haar zojuist opgeleverde nieuwbouwwoning in Herten. Zo trots als een pauw staat ze in de deuropening van de twee-onder-een-kapper waarin ze afgelopen maand samen met vriend Maurice haar intrek heeft genomen. 'Als ik heel eerlijk ben, had ik nooit durven dromen dat ik dit allemaal nog eens zou bereiken', zegt ze. 'Een mooi huis, een lieve vriend en een goede baan bij de HEMA waarin ik me ondanks mijn handicap volledig heb kunnen ontplooien.'

Werkervaringsplaats

Door zuurstofgebrek tijdens haar geboorte is Kim verlamd aan haar rechterarm en ook haar rechterbeen en -voet hebben een functiebeperking. Als

het UWV Kim aanmeldt bij Stapp in het jaar 2000, heeft zij er geen idee van hoe het verder met haar zal gaan. 'Ik had mijn MBO-studie Detailhandel afgerond en zat al drie maanden thuis zonder werk, terwijl ik popelde om aan de slag te kunnen gaan', vertelt ze. 'Toen ik las dat de HEMA in Roermond - waar ik stage had gelopen - een vacature had, heeft Marieke, mijn jobcoach van Stapp, bemiddeld en kon ik beginnen met een werkervaringsplaats.'

Uitstraling

Ondanks haar motivatie en tomeloze inzet komt Kim niet goed tot haar recht op de broodafdeling waar ze de eerste tijd werkt. 'Het werk was fysiek te zwaar voor me en vereiste te veel aanpassingen waardoor ik niet op deze afdeling kon blijven.' Maar mede door haar positieve uitstraling en haar wilskracht om haar werk tot een succes te maken, slaagt de bedrijfsleider erin om samen met Stapp een oplossing voor haar te vinden. 'Op de hardwarenafdeling heb ik mijn plek inmiddels gevonden', zegt ze terugkijkend. 'Servies en handdoeken bijvullen, klanten helpen met het bestellen van gordijnen, kassawerkzaamheden. Mijn werk is heel divers en mijn lichamelijke beperking speelt me hierbij geen parten. De eerste tijd kreeg ik nog regelmatig bezoek van mijn jobcoach, maar ook dat was op den duur niet meer nodig. Ik doe mijn werk nu volledig zelfstandig en als ik eens een keertje hulp nodig heb, dan is er altijd wel een collega in de buurt die kan bijspringen.'

Volgende fase

Nu haar werk op rolletjes loopt, is Kim klaar voor de volgende fase in haar leven: zelfstandig een leven opbouwen samen met haar vriend. 'Ik wil niet alleen zelfstandig mijn werk doen, ook thuis wil ik zo min mogelijk hulp. Tot nu toe gaat het prima hier. Binnenkort komen de laatste meubels en gaan we de tuin aanleggen. We zijn druk bezig. En wie weet: misschien ga ik ooit nog trouwen en komen er kinderen. Wie zal het zeggen? Maar voor nu geldt in ieder geval dat ik me hartstikke gelukkig voel.'

Werkgever Guido Rousseau:

'Ik besloot het gewoon te proberen'

'Mijn visie is dat een werkgever best mag laten zien dat hij over maatschappelijke betrokkenheid beschikt. Ook mensen met een beperking moeten zich nuttig kunnen maken op de arbeidsmarkt. Daarbij wil ik hen graag helpen.'

Stapp viert tienjarig jubileum met chocolade

Guido Rousseau van de gelijknamige chocoladefabriek in Sittard overhandigt het megatablet chocolade aan Rosé Welzen, manager van Stapp. Dit naar aanleiding van het 10-jarig jubileum van Stapp. Om alle Stapp-cliënten mee te laten delen in de feestvreugde, ontvangen ook zij een - kleiner - tablet chocolade van Rousseau.

Het zijn de woorden van Guido Rousseau, mede-eigenaar van Chocoladefabriek Rousseau in Sittard. De leverancier van de jubileumversnapering ter ere van het tienjarige bestaan van Stapp is meteen ook de werkgever van een van de cliënten.

'Eind september 2008 ben ik benaderd door Stapp met de vraag of wij mogelijk plaats hadden voor een cliënt van hen. Het ging om Marianne Jansen, die tot die tijd in een bakkerij had gewerkt maar daar niet langer kon blijven.' Hoewel Guido Rousseau niet exact wist wat hij moest verwachten, stond hij vrijwel meteen positief tegenover het idee om een werkplek te creëren voor iemand met een beperking. 'Een aantal jaren geleden hebben we enkele stagiaires met een autistische stoornis gehad en dat functioneerde goed. Ook deze keer besloot ik het gewoon te proberen.'

Meerwaarde

Na een proefplaatsing van drie maanden, heeft Marianne sinds 1 januari 2009 een jaarcontract voor 16 uur per week. Guido: 'Ze heeft zich goed aangepast aan de bedrijfscultuur en haar werkzaamheden worden steeds diverser. Voor mij als werkgever was het belangrijk om te weten dat de jobcoach van Stapp een prominente rol op zich zou nemen. Daar zit voor mij duidelijk de meerwaarde. Zo heeft de jobcoach, Lea van der Kolk, de eerste weken gewoon met Marianne meegewerkt waardoor zij langzaam maar zeker integreerde in het arbeidsproces en haar plek vond. Daarnaast vind ik het een pre dat de jobcoach ook de gesprekken met UWV en de administratieve afhandeling van de papieren voor haar rekening neemt. Al met al ben ik tevreden over het proces.'

Henk Weening vindt ritme en status in timmerwerkplaats

'Poetsen doe ik het allerliefst'

9

Over de vraag welk werk Henk het allerliefste doet in de timmerwerkplaats van Herman Derix in Obbicht, hoeft hij niet lang na te denken. 'Poetsen vind ik heel leuk', glundert Henk. 'Poetsen en vegen met de bezem', herhaalt hij, waarna een bulderende lach volgt en hij weer aan de slag gaat om een bodempje houtkrullen van de vloer te verwijderen.

Henk Weening werkt inmiddels negentien jaar op vrijwillige basis bij de Firma Derix in Obbicht en is daarmee een van de allereerste cliënten die de stap maakten naar het extern begeleid werken. Opruimen, de vloer aanvegen, onkruid wieden rondom de timmerfabriek en af en toe de dieren op het erf verzorgen. 'Ondanks zijn beperkte mogelijkheden heeft Henk zo zijn bezigheden in en rond de werkplaats. Zo lang er structuur, duidelijkheid en een vaste dagindeling in die werkzaamheden zit, is er niets aan de hand', vertelt Mylene Kelleners, de zorgcoördinator van Henk.

Van haver tot gort

Dat is ook de ervaring van werkgever Herman Derix die Henk inmiddels van haver tot gort kent. 'Negentien jaar is een lange periode en in die tijd is er iets speciaals ontstaan op deze werkplek', vertelt Derix in de zagerij. 'Omdat Henk continue behoefte heeft aan duidelijkheid, bestaan er heel concrete afspraken tussen alle partijen die we regelmatig bijstellen. Zo gauw er iets gebeurt dat anders dan anders is, raakt Henk uit zijn huisje. Soms krijgt hij dan een woede-uitbarsting, maar vaak ook trekt hij zich helemaal terug in zijn eigen wereldje.' Dat gebeurt ook op de zonnige maandagochtend van het interview, wanneer Henk zich eventjes in de fabriek verstopt als we met en over hem praten. 'Henk is een man die je op een speciale manier moet aanpakken en aanvoelen', verklaart Mylene dat gedrag. 'Ode aan Herman Derix die keer op keer dat engelen-geduld kan opbrengen.' Ook zijn collega Wim - door Henk liefkozend Wimpie genoemd - heeft een positieve invloed op Henk. 'Als zijn baas boos op hem is, speelt hij met Wim zijn eigen spel.'

Vergroeid met het bedrijf

Door de jaren heen is gebleken dat Henk Weening en 'Maen', zoals Herman Derix door vrienden en bekenden in Obbicht wordt genoemd, geen gewone werkgever-werknemerrelatie met elkaar hebben. 'Het ligt allemaal toch een stuk gevoeliger', licht jobcoach Frits van Venrooij van Stapp toe. 'Henk is vergroeid met het bedrijf, met Maen en met Irene, zijn vrouw. Ook al roept hij regelmatig 'Ich kom neet mier, ze kinne kapotvalle', volgens Frits is het pure liefde. 'De timmerwerkplaats is zijn plek in de samenleving, hier vindt hij status en ritme. Hier leeft Henk.'

Eigen sleutel

Dag in dag uit, jaar in jaar uit, staat Henk iedere ochtend om iets voor negenen aan de deur van de timmerfabriek. Als de klok in het dorp twaalf uur slaat, loopt hij terug naar zijn woning, een straat verderop, om een boterham te eten. Een uur later is hij weer present voor de middagsessie. Inmiddels heeft hij zijn eigen sleutel van de werkplaats. 'Het geeft hem een gevoel van vertrouwen en eigenwaarde. Net zoals het 'loon' die hij aan het eind van elke werkdag mag ophalen bij zijn baas als hij goed gewerkt heeft. 'Daar koop ik wel eens een cd'tje van', verklapt Henk. 'Van Fransje Bauer of soms met Tirolermuziek. Dat vind ik mooi.'

8

Bezige bij Ad Nas zit niet graag stil

'Ik ben niet bang voor boeven'

10

Waar anderen de gevangenis liever mijden, geldt dat zeker niet voor Ad Nas. Al ruim twee jaar voelt hij zich prettig in Penitentiare Inrichting de Geerhorst in Sittard. En bang voor boeven is hij ook al niet. 'Die zitten achter dikke deuren, haha. En ik ga 's avonds gewoon lekker weer naar huis.'

Een betaalde baan bij de Gamma, vrijwilligerswerk in de Geerhorst, een opleiding om beter te leren lezen en schrijven, een eigen huishouden en ook nog eens een flink aantal hobby's. Het gaat goed met Ad Nas. Ondanks zijn verstandelijke beperking slaagt Ad - een van de eerste cliënten van Stapp - erin om al deze dingen schijnbaar moeiteloos met elkaar te combineren. 'Ik ben graag bezig, en ik zit niet graag stil', vertelt de 48-jarige Ad Nas ten overvloede.

Keurig op tijd

Sinds zes jaar heeft Ad een betaalde baan bij de Gamma in Geleen, waar hij voor 16 uur per week op de loonlijst staat. Elke dinsdag en vrijdag rijdt hij vanuit zijn woning in Limbricht met zijn brommer naar de doe-het-zelfzaak. 'Ik ben altijd keurig op tijd', zegt hij. 'Zodat ik meteen aan de slag kan.'

Ad werkt voornamelijk in het magazijn waar hij binnenkomende voorraden scant. Daar heeft hij van niemand nog hulp bij nodig. 'Toen ik hier pas was, vond ik mijn taak wel moeilijk. Toen kreeg ik nog hulp van mijn jobcoach bij Stapp, maar nu gaat alles vanzelf en krijg ik voor dit werk geen ondersteuning of begeleiding meer van de jobcoach.'

Poetsen en opruimen

Omdat Ad graag meer uren wilde werken, maar er bij de Gamma geen mogelijkheid was, zocht Stapp met hem naar een tweede baan. Die vonden ze bij de Geerhorst waar Ad - op vrijwillige basis - ook weer flink zijn handen uit zijn mouwen kan steken. 'Het is heel leuk in de gevangenis', grapt hij. 'Ik doe daar bijna hetzelfde werk als bij de Gamma. In het magazijn sorteer ik de tandpasta, zeep, de doucheproducten, alles wat zo binnenkomt. Als ik klaar ben, ga ik poetsen en de boel opruimen.'

In het begin moest Ad wel even wennen aan de grote hoeveelheid regeltjes in de Geerhorst, maar inmiddels kijkt hij nergens meer van op of om. 'Zo gaat de ene deur pas open als de andere gesloten is, dat vond ik raar. Ook moest ik steeds mijn schoenen uitdoen als ik voorbij een detectiepoortje kwam, maar dat hoeft niet meer. Ze kennen me nu allemaal.'

Kopje koffie

Eens per maand krijgt Ad Nas in De Geerhorst bezoek van zijn jobcoach Bianca Bloemers. 'Ik kijk mee over zijn schouder hoe het gaat.' Tijdens deze bezoeken bespreekt Bianca de werkzaamheden in relatie tot zijn fysieke belastbaarheid. Bianca: 'Ook de veiligheid wordt belicht. En we kijken naar de invloed van zijn werkomgeving op zijn emotionele belastbaarheid en op zijn algemene functies. Na afloop drinken we dan meestal nog een kopje koffie, en dan zijn we weer klaar.'

Ook op sociaal gebied redt Ad zichzelf. 'Ik woon al bijna negen jaar in dit huisje. Boodschappen halen, de was doen, mijn vissen en mijn dwergpapegaai verzorgen, dat doe ik allemaal zelf. Wel krijg ik een keer per week hulp van een mevrouw van de thuiszorg die me helpt met het schoonmaken van mijn huis. En mijn post en mijn bankzaken regel ik samen met mijn coach van Pergamijn. Anders heb ik het echt te druk', zegt Ad. 'En dat kan niet. Want ik wil ook nog tijd steken in mijn hobby's: voetbal en carnaval.'

De eerste stappen...

11

Stapp scoort 8,3 bij klanttevredenheidsonderzoek

Een 8.3. Dat is de score van de cliëntenaudit - zeg maar het klanttevredenheidsonderzoek - die Stapp onlangs behaalde bij een onafhankelijk onderzoek. Dit onderzoek werd uitgevoerd door certificatie-instelling TUV voor het behoud van het keurmerk 'Blik op Werk'.

Een hoge score die mede te danken is aan alle partijen waarmee Stapp de laatste tien jaar nauw heeft samengewerkt. Stapp wil daarom in dit jubileumnummer van Stapp info nogmaals alle cliënten, werknemers, werkgevers, (stage)begeleiders, opdrachtgevers en alle anderen die hebben bijgedragen aan het succes, bedanken voor het gestelde vertrouwen en de getoonde betrokkenheid.

Het mooie cijfer van het klanttevredenheidsonderzoek vormt de motivatie voor alle medewerkers van Stapp om op de ingeslagen weg door te gaan.

Bedankt

10 jaar
1999 - 2009
stapp

